

نَفَس شماره‌ی یک- زندگی با فوتبال رسم خودش را دارد. نوعی زندگی آئینی که زبان، جغرافیا و آداب مخصوص به آن، یادت می‌دهد چگونه حرکت دورانی توپ را آن‌طور نبینی که همه می‌بینند. که بفهمی رد شدن توپ از خط دروازه یعنی چه! و یاد بگیری زندگی تا آخرین نفس دقیقه‌ی نود و آن وقت‌های اضافه ادامه دارد و همه چیز ناگهان با آخرین سوت فقط یک نفر، آن وسط زمین، از نفس می‌ایستد و تمام!

حقیقت شماره‌ی یک- همه چیز تمام می‌شود اما فراموش نمی‌شود؛ فوتبال غربال می‌کند. سره را از ناسره. جنس اصل را از بُنجَل. خوب را از بد و ستاره‌ها را از چراغ زنبوری؛ این همان فرآیندی است که از پدیده‌ی موقتی «تولد تا مرگِ یک نفر»، یک حقیقت دائمی و جاودان می‌سازد.